

Carlijns moeder wordt in de steek gelaten door haar zussen

‘MAG IK MIJN TANTES HIEROP AANSPREKEN?’

Carlijn (37) is boos op haar twee tantes. Haar moeder staat altijd voor haar zussen klaar, maar nu ze zélf hulp nodig heeft, laten die twee het afweten. Carlijn overweegt de confrontatie aan te gaan met haar tantes, maar is dat wel zo'n goed idee?

“**M**ijn moeder is een vrouw met een gouden hart. Als iemand hulp nodig heeft, is zij de eerste die de handen uit de mouwen steekt. Voorbeelden te over. De buurman van drie huizen verder werd twee jaar geleden ernstig ziek en zijn vrouw raakte daarvan overstuur. Binnen een halfjaar veranderden ze van actieve zestigers in twee zielige hoopjes mens. Drie keer in de week ging mijn moeder langs - om te stofzuigen, de ramen te lappen of gewoon een luisterend oor te bieden. De buurman knapte op, de buurvrouw ook. Ze gaven mijn moeder daarna een week-endje weg als dank. Ik verhuisde drie keer - waarvan twee keer noodgedwongen - en wie hielp er met inpakken en schoonmaken? Mijn moeder. Ze naaide gordijnen, kocht nieuw beddengoed voor me en hielp me met het behangen van de kinderkamers. Mijn neefje werd een jaar geleden opgenomen in het ziekenhuis wegens uitdroging. Mijn moeder hoorde het over de telefoon en haastte zich naar het huis van mijn broer om op te passen op haar oudste kleinkind, zodat mijn broer en schoonzus bij hun jongste konden zijn. Ze is een week bij mijn broer in huis gebleven.

Grijze haren

Voor haar twee zussen doet ze nog wel het meest. Tante Jacqueline heeft mijn moeder grijze haren bezorgd. Drie mislukte relaties achter de rug, waarbij er ook sprake was van huiselijk geweld. Ik was vijf toen mijn tante voor het eerst in haar pyjama voor de deur stond. Met een dikke bloedlip, betraande ogen en trillende handen. Mijn moeder maakte het logeerbed klaar en verzorgde haar wonden. Ze ging later mee naar het politiebureau en haalde haar kleding op, maar moest met lede ogen toezien hoe mijn tante na zes dagen weer met

hangende pootjes terugging naar haar man. Dit patroon herhaalde zich door de jaren heen, met verschillende partners. Elke keer weer stond mijn moeder voor haar klaar. Nu is mijn tante al jaren single en dat wil ze ook zo houden. Maar mijn moeder heeft er dus heel wat mee te stellen gehad. Mijn andere tante, Stella, werd al jong moeder. Van een tweeling. De vader wilde er niets mee te maken hebben, mijn tante stond er alleen voor. Het was geen vetpot, dus mijn moeder nodigde haar regelmatig uit om te komen eten. Met de kerst bracht ze een volle tas boodschappen, soms nam ze de tweeling mee naar de stad om ze in het nieuw te steken. In de vakanties stelde mijn moeder altijd kosteloos twee weken onze caravan ter beschikking. Ik geloof niet dat tante Stella mijn moeder daar ooit voor heeft bedankt. Ze klaagt altijd over geldgebrek. Maar werken? Nee, dat doet ze niet. Mijn moeder stopt haar nog steeds weleens wat toe. Ze helpt waar ze kan, ook als mensen zichzelf best eens zouden kunnen helpen.

Egoïstisch

Nu heeft mijn moeder zelf hulp nodig. Haar heup was versleten, ze had een nieuwe nodig. Ze was bloednerveus voor de operatie. 'Ach, voor je het weet, loop je weer als een kievit!' zei tante Jacqueline. En tante Stella begon meteen over een operatie die zij twintig jaar geleden had ondergaan en die veel erger was geweest. Oprechte aandacht voor mijn moeder was er niet. Ik slikte mijn ergernis toen nog in. Die ergernis is daarna alleen maar groter geworden. Ik had verwacht dat een van mijn tantes wel zou aanbieden om een keertje met haar naar het ziekenhuis te gaan, maar dat had ik mis. Mijn vader moest telkens vrij nemen om mee te gaan. Later vroeg ik mijn moeder waarom ze haar zussen niet om hulp had gevraagd. 'Ik heb gezegd dat ik nog niemand had

om met me mee te gaan, maar daar reageerden ze niet op,' verklaarde ze. 'En ik vertikte het om het te vragen.' Ik zag haar verdriet en legde mijn hand op haar knie: 'Ik ben er voor je, hoor!' Dat ik dan zelf oppas voor mijn kinderen moest regelen, daar begon ik niet over. Mijn moeder heeft veel voor mij gedaan en als ik haar kan helpen, dan doe ik dat. Maar dat geldt dus niet voor mijn tantes. Tante Jacqueline kwam pas na twee dagen langs. Een kwartiertje, want ze had haar kaartavond. Tante Stella kwam helemaal niet op bezoek. 'Ik kan echt niet tegen die ziekenhuislucht,' zei ze. Dat mijn moeder het na de operatie heel zwaar had - ze was enorm misselijk - daar reageerden mijn tantes nogal lauwtjes op: 'Gaat vanzelf wel weer beter.' Toen mijn moeder weer thuis was, kwamen ze af en toe op bezoek, maar ze hebben nooit een hand uitgestoken. Is het zo veel moeite om eens de vaatwasser uit te ruimen, een boodschapje te doen of hun zus naar de fysio te rijden? Woedend was ik. 'Laat nou maar,' zei mijn moeder, als ik er iets van zei. 'Tja, zo zijn die twee, egoïstisch tot op het bot,' was het oordeel van mijn vader. 'Dat zal nooit veranderen.' 'Wil je het er dan niet over hebben met hen?' vroeg ik mijn moeder. 'Je hebt zo veel voor hen gedaan!' Mijn moeder haalde haar schouders op. 'Als het er niet in zit, zit het er niet in.' Ze kan inmiddels alweer wat dingen zelf en gelukkig heeft ze veel hulp gekregen, maar ik ben nog steeds teleurgesteld in mijn tantes. Ik kan ze bijna niet meer zien, zo boos ben ik. Voor mijn moeder hoeft een confrontatie niet, maar voor mijn gevoel kan ik bijna niet anders. Ze verdient beter dan dit. En dat mag best wel eens gezegd worden! Maar hoe pak ik dat aan?" ■